

madásoknak ne legyen többé kitéve" — ismeri el méltányosan Szekfű. Új fejlődésnek második tényezője a Szovjet mellett Magyarország új, feltörekvő társadalmi osztályainak, az ipari munkásságnak és a szegényparasztságnak jelentkezése a politika porondján, hogy részt követeljen a demokrácia minőségének kialakításában. Mindkét tényező — a Szovjetunió és a feltörekvő osztályok — távol állt attól, hogy a hosszú évtizedek áldemokrata berendezései helyén a száz év előtti magyarok klaszszikus demokráta álmaikat valósítsa meg, vagy pedig mintáért a jelenkori Angliához és Amerikához forduljon. „Az utcáról a parlamentbe áttett forradalomnak eleve elutasító állásponton kellett lennie az Eötvös—Szalayéktól körvonalazott szabadságjogok többségével szemben.“ A nyugati szabadságjogok egy része a keleti demokrácia szempontjából nem használható. A forradalom, a népi demokratikus átalakulás irányítása s a nemzeti erők összefogását illetően elismeréssel ír Szekfű a Magyar Kommunista Párt élcsoport-szerepéről. A fejlődés akadályozóiról pedig: „Kezdetről fogva kézenfekvő volt, hogy ez a levitézlett „reakció“ most a nyugati demokráciához fog fordulni, melynek liberalizmusa elvből menedéket ad minden bukott iránynak.“

A munka IV. fejezete „Az új szomszéd“ról szól. Ismerteti a Szovjetunió életét, berendezését, a pártot, külön kiemeli Sztálin meleg emberi egyéniségét. „Ez a nép ma' egyenesen jár“ — állapítja meg a szovjetnépről. A szovjetrendszert gazdasági szempontból legalábbis egyenrangúnak tartja a nyugati kapitalista demokráciákkal, morális szempontból azonban a Szovjetet magasan felette állónak ismeri el minden más rendszernek. A Szovjetunió kommunista pártjáról megállapítja többek között, hogy „működése manapság rábeszélő s egyáltalán nem parancsuralmi“.

Szigorú kritikát mond a középosztályról is. (Az V. fejezet címe: *A középosztály tragédiája*.) Végeredményben az egész munkán a középosztály sorsa vonul végig, vizsgálva, hogy a „forradalom után“ hogyan illeszkedhet be az új helyzetbe, katolicizmusát és reformkonzervatizmusát hogyan hozhatja kompromisszumba a forradalom-teremtette új renddel.

Szekfű Gyula könyve a középosztályhoz szól, a középosztály morális énmegnyugtatója akar lenni. Generális

jelentősége éppen ezért nem is lehet, de a középosztály számára nem tisztázókérdésű politikai röpirat a mű, hanem eligazító iránytű az új helyzetben. Szekfűnek ez a legpolitikusabb műve nem tartalmaz elvi állásfoglalásokat súlyos kérdésekben, nem is áll be a forradalmi élcsoportba, megmarad reformkonzervatívizmusa és katolicizmusa mellett, ezeket egyeztetni a mai helyzettel, követeli az átélt vallásosságot, a magyar múlt, történelmünk és hagyományunk őszinte asszimilálását a forradalom által teremtett berendezésekhez. Szekfű Gyula történelmi felkészültsége megjelölhetné népi demokráciánk magasabb horizontjait is, túl a középosztály kérdésén.

VÉGH JOACHIM

BARABÁS TIBOR: JAKOBINUSOK. Színmű. (Athenaeum.)

Drámairodalmunk, sajnos aránylag kevés értékes és maradandó történeti színművet tud felmutatni. Ezért örömmel kell fogadnunk minden olyan vállalkozást, ami multunk jelentős fordulatait igyekszik drámai formába önteni. Barabás színműve, — egyéb értékein túlmenőleg, — már ezért is különösebb érdeklődésre, megbecsülésre és elismerésre tarthat számot.

Történeti eseményeket színpadra vinni, mondhatni nehezebb feladat, mint önálló témát kidolgozni. Két vesztély áll ugyanis fenn, vagy túlságosan ragaszkodik az író a történeti szemlélekhez és eseményekhez és a drámaiságot, színszerűséget feláldozza a történeti hitelesség kedvéért, — a történeti események ugyanis a legritkább esetben alkalmasak bizonyos változtatások nélkül színpadi témákul, — vagy túlszabodon alakítja a történeti eseményeket színpadilag hatásos művet alkot, de ennek a történeti hűség vallja kárát.

Barabás Martinovics-drámája ebből a szempontból sikerültnek mondható. Történeti alakjai, — különösen Martinovics, — megfelelnek a történelem által róluk alkotott képnek. Martinovics énmagával meghasonlott jellemét, nagyraagyását, idegességét, a fizikai bátorság hiányát nagy plaszticitással állítja elének az író.

Az első felvonás első képe jó exoziczió. Megismerjük belőle az általános kül- és belpolitikai helyzetet. Bécsben és Pest-Budán megjelennek Martinovics lázító röpiratai I. Ferenc ellen Goráni

gróf álnéven. A helyzet bemutatásán túl megindul a bonyodalom is. Sely német actor, Strohmayer és Stitz német könyvtárosok kutatják a röpirat szerzőjét. Megjelenik a könyvesboltban Hauer Teréz, Strohmayer unokahúga, Hajnóczy és Szentmarjay. Megindul az ármány és szerelem. Hajnóczy lángragyúl Teréz iránt, Strohmayer meghívja a gyanús Hajnóczyt és társait vendégségbe, hogy jobban megfigyelhesse őket. A 2. kép: Strohmayer lakása. Itt vonultatja fel a szerző a magyar jakobinus-vezérek egy részét, Szentmarjayt és Hajnóczyn kívül Laczkovicsot és Martinovicsot. Finom, rokokós ízlés szerelem és galléria közben érződik az egyre szorosabbra húzódó hurok. A politikai elbentéteken kívül Hajnóczy és Sely a szerelemben is riválisok lesznek. A II. felvonás első képe az Arany Kacsá vendégfogadó ivója. Ez szerkezetileg kissé kiesik a drámából. A kép elég rövid és körülbelül a felét az tölti ki, hogy a német színészek Martineau Máriát ünneplik. A kissé, — úgy érezzük, — felesleges képnek a második fele adja meg mégis jogosultságát: Martinovicsot ismerjük meg közelebbről. Szerelem és haza, rendi elnyomás, féktelen természet és szabadságvágy a vezérmotívumai. A második kép a Burgban játszódik. I. Ferenc fogadja Martinovicsot, de nem hallgat a reformokra. A harmadik kép Hajnóczy otthonába viszi a nézőt, Hajnóczy a jobbályság történetén dolgozik. Inasa Mihály körülbelül azt a szerepet tölti be mellette, mint Bánk bánban Tiborc.

A III. felvonás első képe a tragikus kifejlést hozza. A jakobinusok fölött a királyi tábla ítélkezik. Ennek a képnek leghatásosabb jelenete az, amikor Hajnóczy arról kezd beszélni, hogy mi indította el a forradalom útján. A 2. kép a kivégzés előtt mutatja be Martinovicsot, Szentmarjayt és Hajnóczyt.

Ebből a vázlatos ismertetésből is láthatjuk, hogy a darab cselekménye fokozatosan fejlődő, mozaikszerűen tevődik össze a cselekmény. Az írónak sikerült érzékeltetni a kor atmoszféráját, a történetet pedig emberivé és színpadilag hatásossá tenni azért, hogy a felvilágosodás eszméiért lelkesedő és harcoló magyar jakobinusokat egyébként emberi vonatkozásaikba beágyazva életszerűvé teszi. Úgyesen fonja az író a szervezkedés és a kómkedés szálait is. Mindent összevetve Barabás drámá-

ja: hatalmas nyeresége színműirodal munkának, zenei és ritmikus előadás módja, nyelvezete, korcstése kiváló művé teszik.

KÁLMÁN LÁSZLO

PÁNDI PÁL: MUNKÁSOSZTÁLY ÉS MAGYAR IRODALOM.

A Valóság c. folyóirat 1948. V.-i számából külföldnyomatként jelent meg ez a 22 oldalas füzet, de szólnunk kell róla, mert egyik legfontosabb irodalmi problémánkhoz, vagyis új, a mai kor szellemének megfelelő irodalomszemlélet kialakításához szolgált fontos adatokat. Feladatát a szerző így foglalja össze: „egyrészt meg kell vizsgálni a magyar munkásosztály aktív irodalmi munkálkodásának első nyomait, tehát az első munkásírók működésének történetét: másrészt foglalkozni kell azzal, miként tükröződött az egyre növekvő súlyú munkásosztály a nem — munkásszármazású — nemesi vagy polgári — írók műveiben“. Különösen az utóbbi vizsgálódást érezzük jelentősnek. A magyar irodalom szociológiai szemléletéről van itt szó, amely szemlélet nagyban megkönnyíti irodalmi értékelésünket, mert hiszen élesen rámutat arra, hogyan tükröződik a társadalom, a való élet, a műben? Volt-e szeme írójának a látáshoz, vagy csak torz képet tudott rajzolni, — Pándi tanulmányában csak a munkásságra vonatkozó irodalommal foglalkozik, de ilyen rövid lélegzetű tanulmányban természetesen nem vállalkozhatott ennek teljes feldolgozására sem, azért csak a kezdetet tekinti át, kb. a milleneumi korig. Így is értékes és fontos munkát végzett.

SERES JÓZSEF

KOSSUTH - BREVIÁRIUM. (Koroda Miklós összeállításában, Parnasszus.)

A magyar könyvkiadás nagy adósságát rója le ezzel a könyvvel. Kossuthra hivatkozni, Kossuthnak ellentmondani mindig lehetett, avatottaknak és avatatlannak, természetesen anélkül, hogy a teljes Kossuthot, Kossuth gondolatvilágát, politikai rendszerét, multat megvilágító, jövőt megmutató teljes hagyatékát ismerték volna. Kossuthot „apánk-ká bálványítottuk“, felhőkbe ültettük, sírva-vigadva emlegettük, de nem láttuk meg benne a magyart, akiben talákozott „a magyar nép-jellem erénye és minden gyengesége.“ Nem figyelhetünk, nem akartunk hallgatni akkor szavára, amikor igazán szükségünk lett volna ve-

zetésére, amikor meg sem kísérelték, az általa megjelöltet, magyarok számára egyedül járható út megkeresését.

Koroda Miklós egyszerű, de igényes bevezető után, Kossuth aktualitásának kihangsúlyozásával állítja össze gyűjteményét. Könyvészeti megbízhatóságát az idézett művek és helyek pontos jelölésével támasztja alá. A gyűjtemény a teljes Kossuthot adja, parasztok és munkások számára teszi hozzáférhetővé, s méltó bizonyítéka annak, hogy eszményeinek nincs szükségük hozzáításra, s hogy szerény eszközökkel is lehet nagy ügyet szolgálni.

FODOR JÓZSEF

E. PERMJÁK: NEM NEHÉZ A VÁLASZTÁS. (Új Magyar Könyvkiadó.)

Ez a könyv „Nem nehéz a pályaválasztás” címen indult útnak Magyarországon, hogy megmutassa a fiataloknak, milyen szép a dolgozó élet, mennyi szép foglalkozás van a világon. A szerző fiatal barátjaival együtt felkerekedett és elmentek gyárakat, műhelyeket, bányákat és mezőgazdasági állomásokat látogatni. Az utazás során kiderült, hogy az élet sok gazdag szépséget rejt a szorgos elmék és kezek számára, mert a színház parókkészítőjének mestersége éppenolyan tökéletes és művészeti fokra emelhető, mint az agyag megmunkálása.

Tizenkét irkában írják meg a gyerekek utazási tapasztalataikat és ezek mind a földi materiális élet szépségéről beszélnek. A könyvben szereplők nem a kajaand hősei, hanem a munka öntudatos és bátor lovagjai, egy új élet-szemléletnek, az alkotó munka megtestesülésének hirdetői. A szerző művében először valósul meg egy új világfelfogásnak ifjú emberek számára írt olvasmány alakjában való megtestesítése. Mai nemzeti gazdálkodásunk, a tervgazdaság ügyes segítője ez a könyv.

ERDŐDI JÓZSEF

BALOGH ISTVÁN: CIVISEK TÁRSADALMA. (Miszóttfalusi.)

A társadalom és műveltség összefüggésének elvét érvényesíti izléses kiállítású kis könyvében a debreceni tudós-főispán: „egy kis darab magyar valóságot” nyújt szintetikus módszerű — egyszerre szociografikus s ugyanakkor etnografikus nézőpontú — monografiájában, melyben a sajátosan magyar város és jellegzetes parasztpolgár-

ság történeti kialakulását vizsgálja. A hűbériség rendi kötöttségei közt kialakult egy sajátos „mezővárosi szabadság”, amelynek szabadabb légkörében kifejlődhetett a gyökeresen magyar polgári, civis életforma; tőzsérek, kalmárok, kézművesek, jómódú és művelt életstílusa. Ez a XVI. században virágkorát élő egészséges, dinamikus, az egyéni érvényesülést biztosító társadalmi szerkezetiség hozta létre a város nagyfokú önkormányzatát, amelyen megtörik mind az államhatalom, mind a hűbérurak joga s mely a debreceni kollégiumot és a magyar protestantizmusnak e mindmáig jelleget adó vonását is megteremtí. Ez az egészséges civistársadalom a törökdülés, a kuruc-labanc küzdelmek, pestis következtében hanyatlásnak, bomlásnak indul, elszegényedik, kalmártege megcsappan, proletariátusa a korakapitalizmussal egyidőben alakul ki; a civistársadalom a primitívebb földművelő életformára szorulva paraszttá válik, s a társadalmi szerkezet megmerevedik. A tulajdonképpeni civis: a módos konzervatív parasztpolgár ekkor lesz típusa és a „debreceniesség” jelképévé. A civis társadalom 48 óta a passzivitás, a „magában való dohogás”, a „befelé fordulás és a környező világból való kivonulás” hanyatló, patriarchalis paraszttársadalmá.

Ha mechanikusan boncolnánk szét Balogh István szervesen összefüggő mondanivalóját, amit eddig vezérszavakban végigkértünk: társadalomtörténetnek neveznénk. Ebbe ágyazódik bele három *katexochén* „néprajzi” fejezet; a civistársadalom vallási, jogi és erkölcsi életének vizsgálata. A befejező, harmadik rész a civisek két világháború közti magatartását elemzi: a civistársadalom útja azonos lett a paraszttársadalom útjával, tehát egyfelől a kiscgazdai megrekedtség, másfelől a szegényparaszti radikalizmus útjára vezet.

Balogh István érdekes könyvecskéje módszertani szempontból is jelentős kezdemény: a *néprajz mint társadalomtudományi studium nemcsak a jövőre, de a multa nézve is ilyesfajta földadatvállalásokat érezhet magáénak.*

PÉTER LÁSZLÓ

KÉPES GÉZA: A SZIGET ÉNEKEL. (Angol költők, Parnasszus.)

„A sziget énekel” c. antológia Képes Géza eddigi összegyűjtött angol nyelvű műfordításait tartalmazza. A „Napnyugati madarak”, a „Szerelmes versek” és

a „Szeretlek“ című antológiákat különösen az új nemzedékkel: *Colum*, *Sizwel*, *Macneice*, stb. egészítette ki.

A kötet elején rövid bevezetést közöl a műfordítás elméletéről, mely elmélet alapját minden műfordítónk megszívlelheti. A műfordítás csak akkor jó, ha kerek egészlet nyújt azon a nyelven is, melyre lefordították. Vagyis a tartalmi hűség mellett arra kell törekednie, hogy a vers olyan legyen — a mi esetünkben, magyar nyelven, — mintha magyar költő írta volna magyar nyelven.

Képes Géza az angol költészet fejlődését követi pillanat-képekben megvilágítva és kiválogatva a legnagyobb jelentőségű angol költők verseiből. Gyűjteménye nem teljes, hiszen hiányzanak belőle Wilde, Swinburne, Tennyson, Wordsworth stb., akiket szintén szeretnénk élvezni az ő fordításaiiban. De nélkülük is kiváló mű, mert az angol líra oly sok gyöngyszemét tette számunkra élvezhetővé.

Szebb és költőibb Shakespeare fordítást még nem olvastunk, mint a XXVII. szonett alábbi remekbe készült négy sora:

„Úttól megtörve dőlök ágyba, hol sajtó kínomra enyhülést remélek; de nem nyugszik meg agyam; zakatol. pihen a test s utazni kezd a lélek.“

A Shakespeare-használta szóképek itt gyönyörűen felépített magyar-nyelvű metaforákká válnak. Költő tolmácsolja velük a költőt, csak így lehet igaz. Donne-t talán Vas István jobban fogta meg, de az ő fordításai is elsőrangúak. Milton egy kevésbé jelentékeny versével szerepel: őt azonban Tóth Árpád halhatatlan fordításaiban jól ismerjük. Ellenben itt van az angol *l'art pour l'art* líra egy gyöngyszeme, Blake: Beteg rózsája, melynek nagyszerű, frappáns átültetéséért külön dicséret illeti. Shelleyt ismét talán halványabban kapta meg (Winter), mint Szabó Lőrinc, vagy Radnóti Miklós, e versből készült megkapóbb fordításaikban. „A moly vágya“ és a „Dal“ ellenben sikerült fordítások. És elérkeztünk a leggyengébben sikerült fordításához, mely talán a kötet egyetlen gyenge darabja Yeats-nek, a „Down by salley gardens“ kezdetű híres verséhez, mely nemcsak az angol, de a világirodalomnak is egyik gyöngyszeme, mint a „Wanderers Nachtlied“ vagy a „John Andersohn“, vagy pl. Uhland: „Die Kapelle“ c. versei. Szerintem ezt az egyet-

len verset nem fogta meg oly jól Képes, mint a többiekét, Szabó Lőrinc fordítása vagy Kosztolányiék sokkal jobban sikerültek, ez azonban nem von le az értékéből, mert a „Vándorlegény dala“ viszont szebb, mint az ugyanerről készült Szabó Lőrinc fordítás. W. H. Davies két kedves verssel szerepel, ugyanakkor a Sárközi-féle Chesterton: The Donkey fordítás is talán költőibb, mint Képesé. Masefield híres versé után ismét egy kedves kis darab, az ír P. Colum: „An old Woman of the roads“ c. verse. Kis remekmű magyar nyelven.

Itt van azután a modern keresztény líra egy új felfogásban tálalt, a szerencsétlenül később eltévelyedett Ezra Pound-nak fordítása: „A jó cimborá baladája“ Krisztusról, a modern élet-szemlélet felfogásában. Csak azt mondhatjuk rá: legalább olyan jó, mint az eredeti. Halhatatlan sorai:

„Nagy mester volt a mi cimboránk, nem kezdte ki gúny és nevelés; bolond a csöcselék, ha azt hiszi, hogy végre most megölte testét.“

Én láttam őt még lépes mézet enni, mióta fölszegezték.“

Ugyancsak mindenki számára nagy-szerűen tette hozzáférhetővé Képes Th. S. Eliot nagy versét, a „The Hippopotamus“ szép fordításával. Ez a vers a gondolati líra legnagyobb alkotásainak egyike. Eliot teljesen érthetővé válik számunkra és elsőrangúan megvilágított képet kapunk a fordításokban az angol nyelvtörtélet e nagy neo-klasszikus költőjéről. Huxley ismert verse jó fordításban élvezhető. Auden nagy verse: a „Song“ a modern szociális beállítottságú lélek őszinte megnyilatkozása. Balladája a skót balladák drámai hangulatát idézik fel bennünk.

Végül Spender és Macneice egy-két sikerült darabjával a modern költészet hitvallását adja nekünk, az ő szavaival élve: „Igenis, meg fogjuk teremteni azt a világot, amelybe érdemes lesz a gyermeknek beleszületnie. Az új világot nem érzelmesség, hanem a józan ész logikája építi. A józan észnek fel kell ismernie és követelnie kell az igazságot, Ennek a törvénynek az őre lesz a költő a jövőben is, amikor majd az igazság ugyanolyan valóság lesz a földön, mint az élet és a halál.“

A műfordításokat olvasva, érezzük, hogy Képes Géza igazi műfordító

nyelvterülete az angol és leszögezzük, hogy most már szeretnénk látni tőle egy bővebb, az angolszász nyelvterület költészetét egészében felcselező antológiát, melyre ma véleményünk szerint ő a legelvhivatottabb fordító. P. M.

MÁRKUS LÁSZLÓ — ZÁDOR ISTVÁN: AZ OPERA. (Budapesti Irodalmi Intézet.)

Az idei könyvnap alkalmával Márkus László szövegével és Zádor István rajzaival fényűző kiállítású album jelent meg a budapesti Operáról. Örvendetes tény, hogy anyagi és gazdasági pusztulásunk után aránylag rövid idővel már ilyen, a legmélyebb béke papírbőségét és nyomdakultúráját idéző kiadvány jelenhetett meg, felmerül azonban a kérdés, érdemes volt-e ezt a luxuskötetet kihozni, megfelel-e a fentebb vázolt feladatoknak.

A kötet Zádor István hatvanöt egészoldalas rajzát tartalmazza, amelyeken szerencsésen érezhető a jó riportert és a nagy művész munkájának az eredménye. Segítségére van Márkus László szövege is, amely a nagyközönségnek a színházi világ titkai iránt érzett kíváncsiságát igyekszik kielégíteni. A rajzok végigkísérik az opera útját attól a pillanattól kezdve, hogy a korrepetitor próbálni kezd az énekesekkel, a technikai és művészi előkészítést bonyolult és közelről egyáltalán nem „művészi” munkáján keresztül egész az előadásig. A képek alatt magyar és franciayelvű aláírás, a képekkel szemben lévő oldalon pedig az összekötő szöveg, rendszerint két-három sor.

A könyvnek minden szépsége mellett alapvető hibája, hogy riport akart lenni, mégis rajzokkal dolgozik és nem fényképekkel. Zádor István rajzai kitűnő alkotások, de mennyivel életszerűbb lenne az egész kiadvány, ha nem elmosódó rajzokat, lényegében egy művészetet egy másik művészet nyelvére lefordítva, adna, hanem a fényképezőgép józan és reális felvételeit, amelyek egy-egy ismerős arcot, egy eddig még nem látott viharcsináló gépet, vagy a próba egyik izgalmas jelenetét örökítik meg. Így rajzok segítségével az operai élet boszorkánykonyhájával ismeretlen olvasó kap ugyan halvány képet, de csak az ideáig jut el, nem a valósághoz.

Külön kell szólanunk a szövegről. Márkus László alaposan ismerte az Opera életét és kísérőszövegében maradéktalanul vissza is adta a kulisszák vi-

lágának a hangulatát. Helytelen azonban, hogy a kísérőszöveget nem fordították le franciára, csak a képaláírásokat, ami egyedül meglehetősen sutává teszi idegen olvasó számára a könyvet.

Nem lényegtelen szempont az sem, hogy — ha már a kiadó a külfölddel is kacérkodik — megmondja a könyv operai életünkben mi a különlegesen helyi: budaesti és magyar. Az anyag és a szöveg, úgy, ahogy ebben a könyvben együtt van, megjelenhetett volna a világ bármely operájáról: a külföldi olvasót legfeljebb az a pár rajz érdekelné, amely az Opera épületét mutatja be.

A könyvet tehát csupán kezdeményezésnek szabad tekintenünk, amelyből a jövőben kinőhet egyrészt a magyar kultúra iránt érdeklődő tömegek számára egy olcsó, de mindent alaposan megmagyarázó népszerű kiadvány — nem baj, ha nem a legfinomabb műnyomó papíron készül és nem kerül az átlagkeresetű dolgozó számára nehezen megfizethető összegbe —, másrészt pedig a külföld felé egy olyan könyv, amely az operai világ internacionális vonatkozásait túl bemutatná a magyar operakultúrát: Ezekben a kiadványokban — bőséges fényképanyag mellett — szívesen látnánk néhányat Zádor István kitűnő rajzaiból.

LONTAY LÁSZLÓ

KÁLMÁN LÁSZLÓ: SZÍNHÁZESZTÉTIKA. (Szukits.)

„Totus mundus agit histrionem”, ezt a mondatot olvashatjuk Shakespeare Globe színháza homlokzatán.

A színháztudomány egyelőre még gyerekcipőben jár és azon íradozik, hogy lehetőleg tárgyilagos fogalmakkal dolgozzék. Kutatja, milyen közös vonásokat mutat a színpadművészet a többi művészetekkel. A színházművészet a közösség művésze. A dráma könyvalakban is élvezhető, de igazi értékét csak az előadáson ismerhetjük meg. Igaz, a görög tragédiákat a betűk őrizték meg számunkra, — de belső értékük felépítési elemekből adódik: a vers, az ének, a zene, a tánc, a játék. Olvasásuk nem idézi fel azokat az érzéstömegeket, amiket csak az előadás hozhat meg.

Az olvasás a költői értéket fedezi fel a műben!

A rendező által létrehozott előadás a színpadi értéket! Ahol a mű organikus gyűjtőpontja egybeesik az együttes te-